

РИШЕЛ В МИЙД

Легено ухапване

КНИГА ВТОРА

от поредицата Академия за Вампири

Книгите от поредицата
АКАДЕМИЯ ЗА ВАМПИРИ

„Академия за вампири“
„Легено ухапване“
„Целуната от сянката“
„Кръвно обещание“
„Духовна връзка“
„Последна саможертва“

РИШЕЛ МИЙД

Легено ухапване

АКАДЕМИЯ ЗА ВАМПИРИ
книга втора

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

Richelle Mead
FROSTBITE
Copyright © 2008 by Richelle Mead

© *Диана Кутева*, превод, 2010
© *Антония Мечкуева*, оформление на корицата, 2010
© Издателство „Ибис“, 2012

ISBN 978-954-9321-76-0

*На Кет Ричардсън,
която е изключително мъдра*

ПРОЛОГ

Всичко умира. Някои неща обаче не остават завинаги мъртви. Повярвайте ми, зная го.

На тази земя съществува раса от вампири, които са ходещи мъртъвци в буквалния смисъл на думата.

Наричат се стригои и ако вече не сънувате кошмари за тях, скоро ще започнете. Те са силни, бързи и убиват без капка милост, без грам колебание. Освен това са безсмъртни, поради което е дяволски трудно да бъдат унищожени. Съществуват само три начина да се постигне това: да бъдат промушени в сърцето със сребърен кол, да бъдат обезглавени или да бъдат изгорени. Нито един от тях не е лесен за осъществяване, но все пак е по-добре, отколкото изобщо да няма начин.

На този свят се срещат и добри вампири. Наричат се морои. Те са живи и притежават невероятната сила да правят магии чрез един от четирите основни елемента – земя, въздух, вода и огън. (Е, поне *повечето* от мороите го умеят, но по-късно ще обясня по-подробно за изключенията.) Но те вече почти не използват магиите, което е донякъде тъжно. Магиите биха били страхотно оръжие, но мороите непоколебимо вярват, че всяка магия трябва да се използва за нещо добро. Това е едно от най-важните правила в тяхното общество. Мороите обикновено са високи и слаби. Освен това не понасят силна слънчева светлина. Но пък притежават свръхестествено развити сетива: зрение, обоняние и слух.

И двата вида вампири се нуждаят от кръв. Според мен точно това ги прави вампири. Но мороите не убиват, за да се сдобият с нея. Вместо това държат около себе си хора, които доброволно им даряват кръв в малки количества. Хората се съгласяват, защото кръвта на вампирите съдържа ендорфини, които те карат да се чувстваш приятно, наистина много приятно, и се пристрастяваш към ухапването. Зная го от личен опит. Такива хора се наричат захранващи или хранители. На практика те са наркомани, които копнеят за вампирското ухапване.

Все пак по-добре е да имаш край себе си такива захранващи, отколкото да го правиш като стригоите, защото – както може би се досещате – те убиват, за да се сдобият с нужната им кръв. Мисля, че това им харесва. Ако един морой убие своята жертва, докато пие кръвта ѝ, той (или тя) ще се превърне в стригой. Някои морои съзнателно правят този избор, като се отказват от магическата си дарба, морала и душата си, за да станат безсмъртни. Стригоите могат да бъдат създадени и насила. Ако един стригой пие от кръвта на жертвата си, а след това го принуди да пие от неговата, е... просто се появява нов стригой. Това може да се случи на всекиго: на морой, на човек или... на дампир.

Дампир.

Ето какво съм аз. Дампирите са наполовина хора, наполовина морои. Харесва ми да мисля, че сме наследили най-доброто от двете раси. Аз съм силна и жизнена като хората. Мога да излизам на слънце колкото си поискам. Но също като мороите съм надарена с превъзходни сетива и бързи рефлексии. В резултат на това ние, дампирите, сме най-добрите телохранители – каквито стават повечето от нас. Наричаме се пазители.

Прекарах целия си досегашен живот в обучение да охранявам мороите от стригоите. В академията „Св. Владимир“ – частно училище за морои и дампери – посещавам пълния курс от специални дисциплини и практически занимания. Зная как да боравя с всякакви оръжия и мога да раздавам страхотни удари. Надвивала съм два пъти по-високи от мен момчета – и по време на тренировки, и извън тях. Всъщност досега съм

побеждавала повече *момчета* поради простата причина, че в класовете ми има съвсем малко момичета.

Въпреки че дампирите са наследили всякакви невероятни способности, има едно нещо, което не можем. Дампирите не могат да имат деца от други дампери. Не ме питайте защо. Не съм генен специалист или нещо подобно. Когато се съберат хора и морои, от връзката им винаги се раждат дампери; ето откъде сме се произлезли. Но това вече не се случва често, защото сред мороите се засилва тенденцията да странят от хората. Все пак – по друг странен генетичен каприз – от морои и дампери се раждат деца дампери. Зная, зная, че е налудничаво. Може би очаквахте да се получи бебе, което да се окаже три четвърти вампир? Не. Ще бъде наполовина човек, наполовина морой.

Повечето дампери са потомци на мъже морои и жени дампери. Жените морои горещо копнеят да имат морои бебета. Което обикновено означава, че мъжете морои се забъркват в страстни краткотрайни връзки с жени дампери, след което ги изоставят. Заради това има много самотни майки дампери, така че малко от тях стават пазители. Повечето предпочитат да се посветят на отглеждането на децата си.

В резултат на това само момчетата и шепа момичета се обучават за пазители. Но тези, които са избрали да бранят мороите, се отнасят много сериозно към професията си. Дампирите се нуждаят от мороите, за да имат потомство. Така че ние сме *длъжни* да бдим над тях. Освен това... ами то си е благородна дейност. Стригоите са зли и противоестествени. Няма право да преследват невинни създания като безпомощна плячка. Това се втъпява на дампирите, които се обучават за пазители, от момента, в който проходат: стригоите са зло, мороите трябва да бъдат защитавани. Пазителите вярват в това. Аз вярвам в това.

Но има една личност сред мороите, която искам да опазя повече от всички останали на този свят: моята най-добра приятелка Лиса. Тя е моройска принцеса. Мороите имат дванадесет кралски фамилии, но от нейната фамилия Драгомир е останала само тя. Но има и още нещо, което прави Лиса толкова специална, като изключим това, че е най-добрата ми приятелка.

Помните ли, че споменах за дарбата на всеки морой да владее един от четирите елемента? Е, оказа се, че Лиса владее елемент, за който доскоро никой дори не е и подозирал – духа. От години си мислехме, че тя просто не е успяла да развие магическите си способности. После около нея започнаха да се случват странни неща. Например всички вампири могат да прибегват до силата на внушението, позволяващо им да променят желанията и волята на всички около тях. Стригоите много ги бива в това. При моройте тази дарба е по-слаба, а освен това им е забранено да я използват. Лиса обаче владее това изкуство почти колкото стригоите. Достатъчно е само да трепне с мигли и хората ще направят всичко, което си е пожелала.

Но дори това не е най-якото нещо, което тя може да прави.

Вече казах, че мъртвите невинаги си остават мъртви. Е, аз съм една от тях. Но не се плашете: не съм като стригоите. Веднъж и аз умрях. (Не че го препоръчвам някому.) Случи се, когато автомобилът, в който се возех, изхвърча от шосето. При този инцидент загинахме аз, родителите и братът на Лиса. И в онзи неописуем хаос – дори без да го е съзнавала – Лиса ме съживила. Дълго време не знаехме нищо за това. Всъщност дори не подозирахме, че духът съществува.

За нещастие се оказа, че *един* човек е знаел за духа много преди ние да се досетим. Виктор Дашков, моройски принц, неизлечимо болен, разбрал за силите на Лиса, реши да я отвлече и да я постави под ключ, за да я превърне в своя лична лечителка – до края на живота ѝ. Когато разбрах, че някой я преследва, реших да взема нещата в свои ръце. Двете избягахме от академията и заживяхме сред хората. Беше забавно, но понякога ни скъсваше нервите непрекъснато да бягаме и да се крием. Две години живяхме така на воля, преди от ръководството на академията „Св. Владимир“ да ни проследят, заловят и върнат обратно. Всичко това се случи преди няколко месеца.

Тогава Виктор предприе решителния си ход, като я отвлече и я измъчва, докато тя не отстъпи пред исканията му. В хода на този заговор той прибегна до някои наистина крайни мерки – опита се да неутрализира мен и Дмитрий, моя учител и наставник, чрез магия за съблазняване. (По-късно ще стигна

и до *Дмитрий*.) Виктор се възползва от факта, че използвайки духа, Лиса бе започнала да става психически нестабилна. Но дори и това не беше толкова отвратително в сравнение с онава, което причини на собствената си дъщеря Натали. Стигна толкова далеч, че я убеди да се превърне в стригой, за да му помогне да избяга. Накрая тя умря, след като бе пронизана със сребърен кол. Ала дори и когато след тази трагедия го заловиха, на Виктор не му личеше да изпитва вина за това, което я бе подтикнал да извърши. Което пък ме кара да мисля, че не съм пропуснала кой знае какво, като съм израснала без баща.

И така, сега трябва да защитавам Лиса не само от стригите, но и от мороите. Само малцина от ръководството на Академията са наясно с нейните способности, но съм сигурна, че ще се намерят и други като Виктор, които ще поискат да я използват. За щастие притежавам още едно допълнително оръжие, което ми помага да я пазя. По време на съживяването ми, след трагичната автомобилна катастрофа, духът изградил психическа връзка между нея и мен. Мога да виждам и съпреживявам това, което се случва с нея. (Обаче тази връзка е еднопосочна. Тя не може „усеща“ мен.) Връзката ми помага да я следя и да разбирам кога е изпаднала в беда, макар че понякога е много шантаво друга личност да прониква в главата ти. Двете сме сигурни, че духът може да прави най-различни други неща, но още не знаем какви.

Междувременно се старая да стана най-добрият пазител. Бягството ни от Академията бе причината да изостана в обучението си, затова сега трябва да вземам допълнителни часове, за да наваксам последиците от изгубеното време. Няма нищо, което да желая повече на този свят, от това да пазя Лиса. За нещастие има две неща, които понякога усложняват обучението ми. Първото е, че понякога действам, преди да помисля. Вече започнах да се справям с това, но когато ме прихванат, възможно е първо да цапардосам някого, а чак после да разбера кого съм ударила. Когато става дума за хора, на които държа, и те са в опасност... е, правилата се променят.

Друг проблем в живота ми е Дмитрий. Той е този, който уби Натали, и като пазител е истински бог. Освен това изглежда доста добре. Е, много повече от добре. Той е секси – от

онези, които те карат да се заковеш наред улицата и да рискуваш някоя кола да те блъсне. Но както вече казах, той е моят инструктор. *И* е на двадесет и четири. Поради тези две причини не мога да си позволя да хлътна по него. Но, честно казано, най-важната причина е това, че след като Лиса се дипломира, двамата ще бъдем нейните лични пазители. И ако чувствата помежду ни отвличат вниманието ни, няма да можем да я охраняваме добре.

Досега не съм успяла да преодоля това, което изпитвам към него. Напълно съм сигурна, че и с него е така. Това, което усложнява нещата, е, че двамата с него доста се разгорещихме, когато бяхме под влиянието на магията за съблазняване. Виктор искаше да разсее вниманието ни, докато отвличаше Лиса. И планът му сработи. Аз бях готова да се лиша от девствеността си, а Дмитрий бе готов да ми я отнеме. В последната минута развалихме магията, но този спомен ще остане в мен завинаги и понякога ми пречи да се съсредоточавам върху бойните ходове.

Между другото, името ми е Роуз Хатауей. Седемнадесет-годишна, обучавам се да защитавам *и* да убивам вампири, влюбена съм в напълно неподходящ мъж, а най-добрата ми приятелка притежава необикновени магически умения, които могат да я накарат да изгуби разсъдъка си.

Е, никой не е казал, че в училище е лесно!

ГЛАВА 1

Не мислех, че денят ми може да стане по-скапан, докато най-добрата ми приятелка не ми каза, че май започва да полудява. Отново.

– Аз... какво каза?

Тъкмо се бях навела над единия си ботуш, за да го обуя. Бяхме в коридора на нейното спално помещение. Вдигнах глава и се втренчих в нея през гъстата плетеница от тъмни кичури на косата ми, скриваща половината ми лице. След училище бях заспала и реших да пропусна решенето, за да не закъснея. Разбира се, платиненорусата коса на Лиса, както винаги копринено мека и съвършена, се спускаше върху раменете ѝ като воал на младоженка. Тя ме наблюдаваше развеселено.

– Казах, че хапчетата май вече не ми действат толкова добре, както в началото.

Изправих се и отметнах косата си.

– Какво означава това? – попитах я. Около нас преминаваха морои, забързани за срещи с приятели или за вечерята. – Да не би да си започнала да... – Снизих глас. – Да не би магическите ти сили да са се възвърнали отново?

Тя поклати глава и в очите ѝ се мярна съжаление.

– Не... само чувствам, че съм *по-близо* до магията, но все още не мога да я използвам. По-скоро забелязвам у себе си някои други неща, нали се сещаш... има моменти, когато отново изпадам в депресия. Няма *нищо общо* с предишните ми състояния – додаде тя припряно, видяла изражението на лице-

то ми. Преди да започне да взема хапчетата, Лиса изпаднаше в мрачни настроения и срязваше китките си. – Просто не се чувствам така леко, както в началото.

– Ами другите неща? Безпокойството? Халюцинациите и лошите мисли?

Лиса се засмя. Явно не го взимаше толкова на сериозно като мен.

– Говориш така, сякаш си изчела учебниците по психиатрия.

Аз обаче наистина ги *бях изчела*.

– Просто се безпокоя за теб. Ако си мислиш, че хапчетата повече не ти действат, трябва да поговорим с някого.

– Не, не – отхвърли тя тутакси предложението ми. – Наистина съм добре. Още ми действат... но не толкова, както преди. Няма за какво да се паникьосваме. Особено ти или поне не днес.

Смяната на темата сработи. Преди един час разбрах, че днес ми е изпитът за пазител. Това беше изпит – или по-скоро интервю – и бе задължителен за всички начинаещи в края на първата година от обучението им в академията „Св. Владимир“. Но тъй като миналата година аз избягах заедно с Лиса, бях пропуснала да си взема изпита. Днес щяха да ме заведат при някой пазител извън кампуса, който щеше да проведе изпита. Можеха да ме предупредят и по-рано, но както и да е.

– Не се тревожи за мен – повтори Лиса и се усмихна. – Ако нещата се влошат, ще ти кажа.

– Добре – кимнах аз неохотно.

Но за всеки случай отворих сетивата си, за да я почувствам напълно през телепатичната ни връзка. Казваше ми истината. Тази сутрин беше спокойна и щастлива, нищо не я тревожеше. Но в едно отдалечено ъгълче на съзнанието ѝ усетих възел от мрачни, тревожни чувства. Още не бяха започнали да я поглъщат или нещо такова, но бяха подобни на някогашните пристъпи на депресия и тревога. Беше едва доловимо, като тъмна сянка, ала никак не ми хареса. Не исках да откривам нещо подобно в душата ѝ. Опитах се да проникна още по-надълбоко в нея, за да придобия по-пълна представа за емоциите ѝ, и внезапно изпитах нещо подобно на допир. За миг се сковах от

страх, догади ми се и побързах да изскоча от главата ѝ. Лека тръпка пробягна по гръбнака ми.

– Добре ли си? Какво ти стана? – намръщи се Лиса. – Сякаш всеки миг ще повърнеш.

– Само... само съм нервна заради изпита – скалпих набързо първата лъжа, която ми хрумна. После отново, но по-колебливо възстанових връзката ни. Тъмната сянка бе изчезнала напълно. Нямаше и следа от нея. Може би всичко с хапчетата ѝ бе наред. – Иначе съм добре.

Тя посочи към часовника си.

– Но няма да бъдеш, ако не се размърдаш.

– По дяволите – изругах. Имаше право. Прегърнах я набързо. – Ще се видим по-късно!

– Успех! – провикна се тя след мен.

Забързах през кампуса и открих моя наставник Дмитрий Беликов да ме чака пред една хонда, модел „Пайлът“. Колко скучно. Не очаквах да прекосим планините на Монтана в порше, но все пак би могло да се намери нещо по-готино.

– Зная, зная – заговорих, като видях физиономията му. – Извинявай, че закъснях.

После си спомних, че ми предстои един от най-важните изпити в живота ми, и внезапно забравих всичко за Лиса и хапчетата ѝ, които май вече не вършели работа. Искях да я защитавам, но това нямаше да стане, ако не завърших Академията. Иначе нямаше как да стана неин пълноправен пазител.

Дмитрий стоеше там, великолепен както винаги. Масивната тухлена сграда отзад хвърляше дълга сянка върху нас, надвиснала като грамадно чудовище в утринния здрач. Около нас снегът току-що бе започнал да се сипе. Загледах се в призрачната светлина, в спускащите се надолу блестящи снежинки. Няколко от тях паднаха върху тъмната му коса и веднага се стопиха.

– Кой друг ще идва? – попитах.

– Ще бъдем само аз и ти – сви рамене той.

Настроението ми мигом се изстреля право нагоре от „весело“ до „еуфорично“. Само аз и Дмитрий. В колата. Това наистина си струваше изненадващия изпит.

– И колко ще пътуваме? – Наум се помолих пътуването да

се окаже наистина много дълго. Като някое, което продължава цяла седмица. И да включва отсядане в луксозни хотели. Или пък може да затънем в гигантска снежна преспа и единствено топлината на телата ни да ни опази живи.

– Към пет часа.

– О.

Оказа се доста по-малко, отколкото се надявах. Е, пет часа са по-добре от нищо. Пък и затъването в снежната пряспа все още не трябваше да се изключва като възможност.

Полуосветените и заснежени пътища биха затруднили хората шофьори, но не представляваха проблем за дампирските ни очи. Гледах само напред, докато се опитвах да не мисля как свежото и остро ухание на афършейва на Дмитрий изпълва колата и ме кара да се разтапям. Реших да се съсредоточа върху предстоящия изпит.

Не беше от изпитите, за които можеш да се подготвиш с много зубрене. Или те бива и ще го вземеш, или не. Най-опитните пазители посещаваха новациите през първата година на обучението им и се срещаха с всеки индивидуално, за да проверят годността им да станат пазители. Не знаех какво точно ги питаха, но от години се разнасяха какви ли не слухове. Пазителите с дългогодишен опит преценяваха дали младите кандидати притежават необходимите качества на характера и дали са готови да се посветят изцяло на това призвание. Случваше се някои от новациите да бъдат определени като неподходящи за пазители.

– Нали обикновено те идват тук, в Академията? – попитах Дмитрий. – Искам да кажа, че нямам нищо против да се поразходим, но защо ние отиваме при тях?

– Всъщност отиваме при *него*, а не при *тях*. – Докато говореше, се усещаше лек руски акцент, единственият признак за това, къде бе израснал. Иначе бях съвсем сигурна, че говореше английски по-добре от мен. – Понеже случаят е специален и той ни прави услуга, като се съгласи да ни приеме, ние трябва да отидем при него.

– И кой е той?

– Артур Шьонберг.

Моментално отклоних очи от шосето към Дмитрий.

– Какво?! – извиках.

Артур Шьонберг беше жива легенда. Един от най-великите унищожители на стригои в цялата история на пазителите. Преди той оглавяваше Съвета на пазителите, чиято задача бе да разпределя пазители между мороите и да взима решения за съдбата на всекиго от нас. Но накрая се бе оттеглил и бе станал пазител на Бадика, една от най-знатните кралски фамилии. Знаех, че макар и оттеглил се, той си оставаше смъртоносно опасен. Изучаването на подвизите му беше част от моята учебна програма.

– Но нямаше ли... нямаше ли някой друг на разположение? – попитах аз притеснена.

Забелязах как Дмитрий се опита да прикрие усмивката си.

– Ще се справиш. Освен това, ако Арт те одобри, това ще бъде страхотна препоръка в досието ти.

Арт? Дмитрий наричаше на малко име един от най-прославените пазители? Разбира се, самият Дмитрий беше суперпазител, така че не би трябвало да се изненадвам.

В колата надвисна неловко мълчание. Прехапах устни, питайки се дали ще успея да покрия високите изисквания на Артур Шьонберг. Досега оценките ми бяха добри, но бягството ми и сбиванията, в които се бях забърквала в училище, можеха да хвърлят сянка върху бъдещата ми кариера.

– Ще се справиш – повтори Дмитрий. – Добрите неща в досието ти са много повече от лошите.

Сякаш бе прочел мислите ми. Усмяхнах се леко и го стрелнах с поглед. Беше грешка. Дълго, слабо тяло, чиято красота се забелязваше дори и докато седеше. И бездънни тъмни очи. Тъмнокестенява коса, дълга до раменете, вързана отзад. Мека и гладка като коприна. Знаех го, защото бях прокарала пръсти през нея, когато Виктор Дашков ни беше впримчил в коварната си клопка с магията за съблазняване. С огромно усилие на волята си заповядах отново да дишам дълбоко и да отклоня поглед встрани.

– Благодаря ти, тренъоре – подразних го аз и се сгуших в седалката.

– Винаги съм готов да ти помогна – отвърна ми той. Гласът му прозвуча развеселено и безгрижно – рядкост за него.

Обикновено беше сериозен и строг, готов за всякакви атаки. Вероятно смяташе, че в хондата е в безопасност – или поне доколкото можеше да бъде, когато е около мен. Не бях единствената, която изпитваше затруднение да пренебрегва романтичното напрежение помежду ни.

– Знаеш ли какво наистина ще ми помогне? – попитах го, без да го гледам в очите.

– Хм?

– Ако изключиш тази скапана музика и пуснеш нещо, излязло след падането на Берлинската стена.

Дмитрий се засмя.

– Най-ниските ти оценки са по история, но въпреки това знаеш всичко за Източна Европа.

– Хей, нали трябва да имам материал за шегите си, другарю.

Все още усмихнат, той завъртя копчето на радиото. И падна на кънтри музика.

– Хей! Нямах това предвид! – извиках сърдито.

Той едва се сдържа да не прихне от смях.

– Ти избери. Или това, или предишното.

Въздъгнах примирено.

– Я по-добре да се върнем на парчетата от осемдесетте години.

Той пак завъртя копчето, а аз скръстих ръце пред гърдите си, докато някаква непозната рок група, звучаща като европейска, пееше как видеото убило звездата на радиото. На мен пък ми се щеше някой да убие това радио.

Внезапно петчасовото пътуване ми се стори цяла вечност.

Артур Шьонберг живееше заедно с фамилията, която охраняваше, в малък град покрай магистрала I-90, недалече от Билингс. По принцип мороите не бяха единодушни по въпроса, къде е по-разумно да се живее. Някои от тях твърдяха, че големите градове са по-подходящи, тъй като в тях вампирите се сливат с тълпата и не привличат вниманието на околните. Но други морои, като например членовете на тази фамилия, предпочитаха по-слабо населените места, понеже вярваха, че

колкото по-малко хора има наоколо, толкова по-малко ще бъдат онези, които ще ги забележат.

Успях да убедя Дмитрий да спрем в едно от крайпътните денонощни заведения за бързо хранене. После се забавихме, за да заредим колата с бензин, и пристигнахме чак по обяд. Къщата беше едноетажна, но просторна. Цялата беше облицована с дърво и имаше огромни прозорци – затъмнение, естествено, за да не пропускат слънчевата светлина. Изглеждаше нова и скъпа и макар да бе построена сред тази пустош, действително приличаше на жилище, каквото според мен трябваше да има всяка фамилия от кралски произход.

Изскочих от хондата. Ботушите ми затънаха в чистия сняг, за щастие дълбок само два-три сантиметра, преди чакълът от алеята да заскърца под подметките ми. Денят беше тих и спокоен, като се изключи лекият вятър. Двамата с Дмитрий поехме към къщата по пътеката от речни камъни, която пресичаше предния двор. Той крачеше до мен със сериозна физиономия, но иначе във ведро, дори весело настроение, също като мен. И двамата изпитвахме нещо като виновно задоволство от приятното пътуване с колата.

По едно време кракът ми леко се подхлъзна по заледената пътека и Дмитрий тутакси протегна ръка, за да ме хване да не падна. За момент изпитах дежа вю, припомняйки си първата ни среща, когато той също ме спаси от подобно падане. Въпреки ниската температура почувствах топлината на ръката му, когато се притисна към моята, дори и през дебелия ръкав на якето ми.

– Добре ли си? – За мое огорчение той побърза да отдръпне ръката си от моята.

– Да – отвърнах, като огледах сърдито заледената пътека. – Тези хора не са ли чували за сол?

Изрекох го като шега, но в следващия миг Дмитрий внезапно се закова на място. Аз също се спрях. Лицето му доби напрегнато изражение и целият настръхна. Извърна глава и огледа търсещо широките заснежени планини, които ни обкръжаваха отвсякъде, преди отново да се вторачи в къщата. Исках да му задам куп въпроси, но нещо в изпънатата му като тетива на лък стойка ме накара да замълча. Дмитрий оглеж-

да изпитателно къщата около минута, сетне сведе поглед към алеята, покрита със сняг, по която личаха само следите от нашите стъпки.

Приблужи предпазливо до предната врата и аз го последвах. Там той отново се спря, но този път за да огледа вратата. Тя не зееше, но и не беше съвсем плътно затворена. Сякаш някой я бе хлопнал набързо, но без да провери дали бравата е щракнала. При по-старателния оглед той откри драскотини по вратата, като че ли по някое време е била насилена. И най-лекото бутване щеше да я отвори. Дмитрий прокара пръсти по ръба, където вратата се срещаше с рамката. В ледения въздух се образуваха малки облачета пара от дъха му. Когато докосна бравата, тя леко се заклати, сякаш беше счупена.

– Роуз, иди да ме изчакаш в колата – рече ми накрая с тих глас.

– Ама какво...

– Върви.

Една дума, но изпълнена с такава сила. Само тя бе достатъчна, за да ми напомни за мъжа, когото бях виждала да запраща хора надалече, с лекота все едно бяха парцалени кукли, и да пронизва стригой в сърцето. Отстъпих послушно и закрачих назад, само че направо по заснежената морава, а не по алеята. Дмитрий не помръдна от мястото си, докато не видя как влязох в хондата и заключих отвътре и двете врати. Едва тогава той бутна леко вратата и след миг изчезна вътре.

Изгаряща от любопитство, преброих до десет и се измъкнах от колата.

Съзнавах, че не бива да го правя, но ме глождеше нетърпението да разбера какво се бе случило в къщата. Покритите със сняг пътека и алея за коли подсказваха, че никой не е бил в къщата през последните няколко дни, макар че също така можеше да означава, че всички от фамилията Бадика просто не са излизали навън. Възможно бе и да са станали жертва на най-обикновено нападение от хора. Също така не можеше да се изключи вероятността да са избягали от нещо – например от стригои. Знаех, че именно последното бе причина за мрачното изражение на Дмитрий, въпреки че подобен сценарий ми се струваше малко вероятен, след като семейството се охраняваше от самия Артур Шьонберг.

Спрях се насред алеята за автомобили и вдигнах очи към небето. Светлината беше оскъдна и някак си унила, но все пак я имаше. Вече беше пладне и слънцето се намираше в зенита си. Стригоите не излизат на лов, когато слънцето грее. Така че нямаше причина да се страхувам от тях, а само от гнева на Дмитрий.

Заобиколих къщата от едната ѝ страна и нагазих в по-дълбок сняг, почти до коленете. Но около къщата нямаше нищо странно, което да предизвика безпокойството ми. От стрехите висяха ледени висулки, а затъмнените прозорци не разкриваха никакви тайни. Кракът ми внезапно закачи нещо и аз погледнах надолу. Пред мен, наполовина заровен в снега, стърчеше сребърен кол. Дори беше забит в земята под снега. Извадих го, изтръсках го и се намръщих. Какво правеше тук този сребърен кол? Сребърните колове бяха много ценни. Те представляваха най-смъртоносното оръжие на пазителите, защото убиваха стригите само с един-единствен удар в сърцето. Когато ги ковах, четирима морои ги омагьосваха с всеки един от четирите основни елемента. Още не бях обучена да си служа със сребърен кол, но сега, като го стиснах в ръката си, внезапно се почувствах много по-уверена да продължа обиколката си.

В задната част на къщата голяма стъклена врата водеше към дървена веранда, на която през лятото вероятно цареше голямо оживление. Но сега стъклото на вратата беше счупено, при това дупката сред нагъбените отломъци от стъклата бе толкова широка, че през нея можеше да се провре човек. Изкачих се по стъпалата пред верандата, като внимавах за леда по тях. Знаех, че сериозно ще си изпатя, когато Дмитрий открие какви ги върша. Въпреки студата пот се стичаше по врата ми.

Сега си на дневна светлина, на дневна светлина, повтарях си аз. Така че няма за какво да се безпокоиш.

Когато се озовах на верандата, огледах подробно тъмното стъкло на вратата. Не можеше да се разбере как е било счупено. Вътре върху бледосиния килим се виждаше влажно петно от натрупалия там сняг. Натиснах дръжката на вратата, но беше заключено. Като внимавах за острите ръбове на парчетата стъкло, проврях ръка през отвора и дръпнах отвътре

резето на вратата. Пак толкова внимателно издърпах обратно ръката си и отворих плъзгащата се врата. Тя изскърца съвсем тихо по релсите, но сред странно надвисналата абсолютна тишина ми прозвуча като оглушителен шум.

Престъпих прага и се спрях наред слънчевия лъч, проникнал заедно с мен през откρεхнатата врата. Очите ми скоро се адаптираха към царящия вътре полумрак. Откъм двора полъхна ветрец и разлюля завесите около мен. Явно се бях озовала във всекидневната. Всичко изглеждаше така, както можеше да се очаква. Дивани, телевизор, люлеещ се стол.

И тяло.

Беше на жена. Лежеше просната по гръб точно пред телевизора, с разпиляна по пода черна коса. Широко разтворените ѝ очи гледаха нагоре безизразно, а лицето ѝ бе прекалено бледо дори за жена от мороите. За миг ми се стори, че дългата ѝ коса покрива шията ѝ, но скоро осъзнах, че това тъмното по кожата ѝ отпред беше кръв... засъхнала кръв. Гърлото ѝ беше разкъсано.

Ужасяващата сцена беше толкова сюрреалистична, че отначало въобще не схванах какво виждат очите ми. При тази поза жената можеше да мине и за заспала. После се натъкнах на още едно тяло, само на няколко метра от първото. Беше на мъж, сред локва кръв върху килима. И трето тяло се бе сгърчило до дивана, но беше по-малко, детско. В другия край на стаята имаше още едно. И още едно. Навред бе пълно с трупове, трупове и кръв.

Едва сега осъзнах каква огромна смърт цари наоколо и сърцето ми се разгуптя диво. Не, не. Не беше възможно. Беше ден. Лошите неща не се случваха на дневна светлина. В гърлото ми се надигна вик на ужас, секнал внезапно, когато една ръка в ръкавица иззад мен запуши плътно устата ми. Опитах се да се отскубна, но в следващия миг познах уханието на афършейва на Дмитрий.

– Защо никога не слушаш какво ти се казва? – попита ме той. – Щеше да си мъртва, ако *те* още бяха тук.

Не му отговорих заради шока, в който бях изпаднала. И заради ръката му, притисната към устните ми. Бях виждала мъртъвци, но никога толкова много. Измина почти цяла ми-

нута, преди Дмитрий най-после да дръпне ръката си от устата ми. Но остана близо до мен. Не исках да гледам нищо повече, ала с ужас открих, че не мога да откъсна поглед от сцената пред мен. Навсякъде само трупове. Трупове и локви от кръв.

Накрая с много усилие се извърнах към него.

– Нали сега е денем – прошепнах. – Нали през деня не се случват лоши неща. – Долових отчаянието, давящо гласа ми, като молба на малко момиче, очакващо да го успокоят, че всичко това е само лош сън.

– Лошите неща се случват по всяко време – каза Дмитрий. – А и това тук не се е случило през деня. Вероятно е станало преди две нощи.

Осмелих се отново да хвърля един бегъл поглед към труповете и усетих как стомахът ми се сви на топка. Да лежиш тук два дни мъртъв... без никой на този свят да знае, че вече те няма. Очите ми се приковаха в тялото на мъжа, проснато на пода до врата, водеща към коридора. Беше висок, прекалено снажен, за да е морой. Дмитрий сигурно бе забелязал накъде гледам.

– Артур Шьонберг – каза ми той.

Вгледях се в окървавеното гърло на Артур.

– Мъртъв – отроних, сякаш не беше съвсем очевидно. – Но как може и той да е мъртъв? Как е възможно стригой да убие самия Артур Шьонберг? – Това не беше възможно. Никой не можеше да убие легендата.

Дмитрий не ми отговори. Вместо това ръката му се спусна надолу и пръстите му се сключиха около моите, още стискащи сребърния кол. Трепнах изплашено.

– Къде намери това? – попита ме той. Охлабих хватката си и го оставих да вземе кола от ръката ми.

– Навън, беше забит в земята.

Той вдигна сребърния кол и го огледа внимателно, докато проблясваше на слънчевата светлина.

– С него е пробита защитата.

На все още вцепенения ми мозък му бе необходимо малко повече време, за да смели казаното от него. И тогава го проумях. Защитата представляваше магически обръчи, създадени от мороите. Също като сребърните колове, те бяха направени

с помощта на магия, като се използваше всеки от четирите основни елемента. Тази процедура се извършваше от морои, които владеят изкусно магическите сили и често бяха нужни по двама морои за всеки магически елемент. Магическата защита блокираше достъпа на стригои, защото магиите бяха заредени с жизнена сила, от която стригоите бяха напълно лишени. Но недостатъкът на магическите защиты бе в това, че силата им бързо се изчерпваше и трябваше отново да се зареждат. Заради това повечето морои не ги използваха, макар на някои места все още да разчитаха на тях. Например нашата академия „Св. Владимир“ бе опасана с няколко магически обръча.

Тук също бе имало такава защита, но е била унищожена, след като някой я е пробил със сребърния кол. Магиите на кола и тези на защитата са се противопоставили и тези на сребърния кол явно бяха надделели.

– Стригоите не могат да докосват сребърните колове – изтъкнах аз. Изведнъж ми хрумна, че прекалено често употребявам изрази като „не могат“ и „не се случват“. Никак не е лесно, когато устоите на това, в което вярваш, започват да се разклащат. – А и никой морой или дампир не би направил подобно нещо.

– Обаче някой човек би могъл.

Спогледахме се.

– Хората не помагат на стригоите... – подех аз и млъкнах. Ето че отново го казах. *Не помагат*. Но не можех да се спра. Единственото, на което можехме да разчитаме в борбата си на живот и смърт със стригоите, бяха някои техни ограничения – слънчевата светлина, магическите сребърни колове и други подобни. Използвахме слабостите им срещу тях. Но ако те се осланяха на други – на хората, които да им помагат и които не бяха подвластни на тези ограничения...

Лицето на Дмитрий оставаше сурово смръщено. Явно бе готов за всичко, но в тъмните му очи проблесна едва доловима искра на съчувствие, докато наблюдаваше вътрешната ми битка.

– Това променя всичко, нали? – попитах накрая.

– Да – съгласи се той, – променя всичко.